

Daniels bok – nummer sekstito

Avsløring av juvelene i William Millers profetiske syn: En kritisk undersøkelse av adventismens avvik fra det «store lyset» og kallet til å vende tilbake til de sanne grunnvollene

Jeff Pippenger
2024-01-26

Juvelene i William Millers drøm vil skinne ti ganger klarere enn de skinte i millerittenes historie. Millerittenes forståelse av den kunnskap som ble øket i løpet av deres historie, var korrekt, men ufullstendig. Når deres forståelse plasseres inn i en mer nøyaktig historisk ramme, avdekker den mer alvorlige implikasjoner, for den utvider ikke bare de profetiske sannheter som er fremstilt ved juvelene, men den frembringer også prøven for de ti jomfruer i de siste dager. Millerittenes forståelse er fremstilt på de to pionerkartene (1843 og 1850). Begge kartene var en oppfyllelse av tavlene som ble profetert i Habakkuks andre kapittel, og det forhold at kartene var en oppfyllelse av Habakkuk, og også at nettopp disse sannhetene var adventismens grunnleggende sannheter, ble som sådanne identifisert av Profetiens Ånd.

Forståelsen av noen få av de grunnleggende sannhetene ble økt i herlighet idet millerittene etter den store skuffelsen den 22. oktober 1844 ble ledet inn i en forståelse av den himmelske helligdom og de sannheter som er knyttet til helligdommen. Men Adventismens overgang til en laodikeisk tilstand i 1856, og deres endelige forkastelse av «de syv tider» i 1863, førte dem inn i Laodikeas ørken. Ingen betydningsfull sannhet er blitt frembrakt gjennom adventismen siden 1850-årene. Dersom du betviler denne påstanden, så påvis hvorfor den er uriktig.

Millerittene hadde rett i sin forståelse av Daniel to, men deres forståelse var begrenset. Adventismen gikk aldri ut over den millerittiske forståelsen. I dag kan alle de åtte rikene som er framstilt i Daniel kapittel to, sees, likesom symbolikken i at Daniel ber om å få forstå hemmeligheten i Nebukadnesars drøm. Denne hemmeligheten representerer den endelige profetiske hemmeligheten (alle profetene peker ut de siste dager), og den siste profetiske hemmeligheten er det Johannes identifiserer som Jesu Kristi åpenbaring. Denne hemmeligheten blir avforseglet når «tiden er nær», like før nådetiden avsluttes, og denne hemmeligheten blir nå avforseglet for dem som velger å se.

Millers forståelse av «det daglige» i Daniels bok ble av inspirasjonen identifisert som korrekt, men innen 1901 begynte adventismen en prosess med å forkaste den grunnleggende sannheten, og på 1930-tallet hadde adventismen vendt tilbake til det gamle protestantiske synet, som hevder at «det daglige» representerer et eller annet aspekt ved Kristi helligdomstjeneste. Dette sataniske synet, sier Profetiens Ånd, kom fra «engler som var blitt utstøtt fra himmelen». I dag kan det korrekte millerittiske synet på «det daglige» sees som ikke bare symbolet på hedenskapet, men også som symbolet på adventismens opprør, som fører den kraftige villfarelsen over dem som ikke elsker sannheten.

Millerittene ble ledet til den riktige datoen for utløpet av de to tusen tre hundre årene, og adventismen erkjente umiddelbart etter den store skuffelsen økt lys knyttet til denne profetien; men ved sin forkastelse av «de syv tider», fra 1856 til og med 1863, og endog helt inntil denne dag, har de ikke sett noe fremadskridende lys fra den læren de hevder er deres sentrale søyle og grunnvoll. I dag kan «de syv tider» sees, (av dem som er villige til å se), som værende direkte forbundet med enhver tidsperiode i profetien om de to tusen tre hundre år.

De første førtini årene representerer syklusen der landet hviler hvert sjuende år, gjentatt sju ganger. De fire hundre og nitti årene representerer ikke bare en prøvetid for det gamle Israel, men angir også hvor mange år med opprør mot budet om å la landet hvile som skulle finne sted for å oppsamle til sammen sytti år der landet ble hindret fra å hvile (som er fangenskapets tid for nettopp dette opprøret). Den uken da Kristus stadfestet pakten, er oppbygget med tre og et halvt år fram til korset og tre og et halvt år etter korset. I den uken samlet Kristus alle mennesker, for han sa at dersom han ble løftet opp, ville han samle alle mennesker.

Nå felles dommen over denne verden; nå skal denne verdens fyrste kastes ut. Og når jeg blir løftet opp fra jorden, skal jeg dra alle til meg. Joh 12,31.32.

De to tusen fem hundre og tjue dagene da Kristus stadfestet pakten og samlet mennesker til seg, representerer de to tusen fem hundre og tjue årene da Gud spredte sitt opprørske folk på grunn av striden om sin pakt. De «sju tider» som ble fullbyrdet over det nordlige kongeriket Israel, representerte spredningen på to tusen fem hundre og tjue år som begynte i 723 f.Kr. og endte i 1798. Året 538 deler de to periodene og danner to påfølgende perioder på ett tusen to hundre og seksti år. Den første perioden representerer hedenskapets nedtramping av helligdommen og hæren, og den andre den nedtramping som ble fullbyrdet av pavedømmet.

De «sju tider» på to tusen fem hundre og tjue år over det sørlige riket, som begynte i 677 f.Kr. og endte i 1844, endte den 22. oktober 1844. Det er et symbol på paktsforbannelsen, og ble avsluttet ved lyden av jubelårsbazunen som skulle blåses på soningsdagen. Den antitypiske soningsdagen som begynte den 22. oktober 1844, representerer en tidsperiode. Det er perioden for den undersøkende dom, og i løpet av denne tidsperioden skulle jubelårsbazunen, knyttet til den hellige syklus av sju, lyde.

Men i de dager da den sjuende engels røst lyder, når han skal begynne å basune, da skal Guds mysterium fullendes, slik som han har forkynt for sine tjenere profetene. Åpenbaringen 10:7.

Lyden av den sjuende basun, som begynte den 22. oktober 1844, representerer jubelbasunen i den hellige syvsyklus, slik den er fremstilt i 3 Mosebok tjuefem. Millerittene hadde til slutt rett når det gjaldt datering av den totusen tre hundre år lange profetien, og adventismen kom til å forstå mer av den like etter den store skuffelsen, men Millers «juvel» – perioden på to tusen tre hundre år – skinner i dag ti ganger klarere. Hvert profetisk kjennetegn ved de syv periodene som er representert innenfor perioden på to tusen tre hundre år, har en direkte profetisk forbindelse med de to tusen fem hundre og tjue år («syv tider») i 3 Mosebok kapitlene tjuefem og tjueseks.

Millerittene forkastet påstanden fra det frafalne protestantisme og katolisismen om at «røverne av ditt folk», som «opphøyet seg» og «falt», var et symbol på Antiokus Epifanes, og de hadde rett. De kjente til og forsvarte sannheten om at det er Roma som i Guds profetiske ord fremstilles som «røverne av ditt folk som stadfestet synet», ikke en eller annen ukjent og historisk ubetydelig syrisk konge som stadfestet synet.

I dag lærer adventistteologene at «røverne av ditt folk» er Antiokus Epifanes. I dag blir det argumentet som i den millerittiske historien representerte at det tidligere paktsfolket, som ble forbigått, ikke forsto og heller ikke kunne forstå synet (noe som stadfestes ved den rette forståelsen av «røverne av ditt folk»), på ny gjentatt av det tidligere paktsfolket som igjen blir forbigått.

Der hvor intet syn er, går folket til grunne; men salig er den som holder loven. Ordspråkene 29:18.

Millerittene lærte med rette at de to tusen fem hundre og tjue årene («sju tider») i Tredje Mosebok tjueseks var den lengste og siste tidsprofetien i Bibelen, men laodikeisk adventisme forkastet den «juvelen» i 1863, og i dag kan det sees (av dem som ønsker å se) at ikke bare hadde millerittene rett i å identifisere «sju tider» som den lengste tidsprofetien i Bibelen, men også at «forbannelsen», som er Guds harme, ble fullbyrdet over både Israels nordlige og sørlige riker.

I dag kan de respektive avslutningene på disse to vredene, som Daniels bok omtaler (slik også andre profeter gjør), ses som to bokstøtter (den første og den siste) for en periode på førtiseks år, da Kristus oppreiste det millerittiske tempelet, slik dette er forbilledliggjort ved de førtiseks dagene Moses var på fjellet og mottok instruksjoner for oppføringen av tabernaklet i ørkenen; og ved de førtiseks årene Herodes' ombygging av tempelet, som fariseerne viste til i sin samtale med Kristus om at Han skulle «reise opp» ved renselsen et tempel som var blitt «ødelagt» av handelsmenn og pengevekslere, og også ved oppstandelsen av Hans menneskelige tempel, som ble skapt med førtiseks kromosomer. I dag er de millerittiske grunnsannhetene like riktige som noensinne, men de er nå ti ganger mer dyptgående.

I dag kan det sees (av dem som er villige til å se), at da Kristus presenterte seg selv som Palmoni (den underfulle tellemester, eller hemmelighetenes tellemester) i det trettende verset i Daniels åttende kapittel, fremholdt Han forbindelsen mellom et syn som representerte en periode på to tusen tre hundre år, og et annet syn som representerte to tusen fem hundre og tjue år. Når forholdet mellom disse to profetiske periodene erkjennes, kan det sees at de står i direkte forbindelse med de ett tusen to hundre og seksti årene med pavelig herredømme, som igjen er forbundet med de ett tusen to hundre og nitti årene i Daniel tolv og også de ett tusen tre hundre og trettifem årene i det samme verset.

Det finnes mange flere direkte forbindelser mellom profetiske tidsperioder som er knyttet til de to synene i Daniel 8, vers tretten og fjorten, men de er bare erkjent av dem som ønsker å se. Men i dag, utover forbindelsene mellom alle de tidsperiodene som sammenføres ved de to synene, er åpenbaringen av navnet Palmoni (den Underfulle Tellemester, eller Hemmelighetenes Tellemester). Millerittene hadde rett om de to versene, men var begrenset, og i dag er adventismen ganske enkelt i fullstendig og totalt mørke.

Stans opp og undres; rop ut og skrik: de er drukne, men ikke av vin; de vakler, men ikke av sterk drikk. For Herren har utøst over dere en dyp søvns ånd og lukket deres øyne; profetene og deres fyrster, seerne, har han tildekket. Og synet av det hele er blitt for dere som ordene i en bok som er forseglet, som en gir til en som er lærd, idet en sier: Les dette, ber jeg deg; og han sier: Jeg kan ikke, for den er forseglet. Og boken blir gitt til en som ikke er lærd, idet en sier: Les dette, ber jeg deg; og han sier: Jeg er ikke lærd. Jesaja 29:9–12.

Søster White påviser at William Miller fikk «stort lys» over Åpenbaringsens bok, men hans forståelse av kapitlene tolv, tretten, sytten og atten i Åpenbaringen var, ganske enkelt, ikke korrekt. Disse uriktige forståelsene er ikke fremstilt på de to hellige tavlene, men det som er fremstilt fra Åpenbaringen, kapittel ni, er «juvelen», nemlig at islam er fremstilt ved de tre veer.

«Forkynnere og folk har betraktet Åpenbaringsboken som mystisk og av mindre betydning enn andre deler av Den hellige skrift. Men jeg så at denne boken virkelig er en åpenbaring gitt til særlig gagn for dem som skulle leve i de siste dager, for å lede dem til å fastslå sin sanne stilling og sin plikt. Gud ledet William Millers sinn til profetiene og gav ham stort lys over Åpenbaringsboken.» Early Writings, 231.

Uttrykket «stort lys» i søster Whites skrifter er meget opplysende. Miller forstod Åpenbaringsens menigheter, segl og basuner, for hellige engler «ledet hans sinn» i disse emnene. Det «store lys» som ble gitt til Miller, var fremstilt på de to hellige tavler, og de læremessige sannheter som var det «store lys», ble i hans drøm identifisert som «juveler». Adventismen fikk dette «store lys» og begynte å dekke det til med falske juveler fra og med 1863. Prinsippet om «lys» er at «lys» er det Kristus bruker til å dømme en person eller et folk.

Ikke bare dømmer «lys» et folk, men også det «lys» de kunne ha hatt dersom de ikke hadde gjort motstand mot det (slik de gjorde i 1856, som bare ett av mange eksempler). Den andre egenskapen som er forbundet med «lys», er at det «lys» som blir forkastet, frembringer en tilsvarende grad av mørke. Adventismen forkastet og dekket over det «store lys» som Gud gav til Miller, og som representerer Adventismens grunnvoller.

«Han som ser under overflaten, som leser alle menneskers hjerter, sier om dem som har hatt «stort lys»: ‘De er ikke bedrøvet og forferdet over sin moralske og åndelige tilstand.’ Ja, de har valgt sine egne veier, og deres sjel gleder seg i deres vederstyggeligheter. Også jeg vil velge deres villfarelser og føre deres redsler over dem; fordi ingen svarte da jeg kalte; de hørte ikke da jeg talte; men de gjorde det som var ondt i mine øyne, og valgte det som jeg ikke hadde behag i.’ ‘Gud skal sende dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen,’ fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst, ‘men hadde sin glede i urettferdigheten.’ Jesaja 66:3, 4; 2 Tessaloniker 2:11, 10, 12.»

Den himmelske Lærer spurte: «Hvilken sterkere villfarelse kan bedra sinnet enn påskuddet at dere bygger på den rette grunnvoll, og at Gud godtar deres gjerninger, når dere i virkeligheten utarbeider mange ting etter verdslig klokskap og synder mot Jehova? Å, det er et stort bedrag, en fengslende villfarelse, som tar sinnene i besittelse når mennesker som en gang har «kjent sannheten», forveksler gudsfryktens ytre form med dens ånd og kraft; når de antar at de er rike og har fått overflod og ikke trenger noe, mens de i virkeligheten trenger alt.» Testimonies,

bind 8, 249, 250.

Laodikea, som adventismen ble i 1856, representerer dem som en gang ble gitt «stort lys», men som er bestemt til å motta den «kraftige villfarelse» i Andre Tessalonikerbrev, mens de hele tiden tror at den falske grunnvoll de har reist ved innføringen av falske mynter og juveler, er forordnet av Gud, men i virkeligheten er det en grunnvoll som er bygd på sand. Adventismen er «en menighet som har hatt stort lys, store beviser», men er en «menighet» som har forkastet «det budskap Herren» har «sendt», og som siden har mottatt «de mest urimelige påstander og falske antagelser og falske teorier».

«Uhelligede predikanter stiller seg opp mot Gud. De priser Kristus og denne verdens gud i samme åndedrag. Samtidig som de bekjennelsesmessig tar imot Kristus, omfavner de Barabbas, og ved sine handlinger sier de: 'Ikke denne mann, men Barabbas.' La alle som leser disse linjer, gi akt. Satan har rost seg av hva han kan gjøre. Han mener å oppløse den enhet som Kristus ba om måtte finnes i Hans menighet. Han sier: 'Jeg vil gå ut og være en løgnens ånd for å bedra dem jeg kan, til å kritisere og fordømme og forfalske.' Når bedragets og det falske vitnesbyrds sønn får innpass hos «en menighet som har hatt stort lys», store beviser, da vil den menighet forkaste budskapet Herren har sendt, og ta imot de mest urimelige påstander og falske antagelser og falske teorier. Satan ler av deres dårskap, for han vet hva sannheten er.»

«Mange vil stå på våre prekestoler med den falske profetis fakkel i sine hender, tent fra Satans helvetesfakkel. Dersom tvil og vantro næres, vil de trofaste forkynnerne bli tatt bort fra det folk som mener at de vet så meget. «Om du hadde kjent,» sa Kristus, «også du, i det minste på denne din dag, det som tjener til din fred! Men nå er det skjult for dine øyne.»»

«Like fullt står Guds grunnvoll fast. Herren kjenner dem som hører Ham til. Den helliggjorte tjener må ikke ha svik i sin munn. Han må være åpen som dagen, fri for enhver smitte av ondskap. En helliggjort tjeneste og et helliggjort forlagsverk vil være en kraft til å la sannhetens lys stråle frem over denne vrangt slekt. Lys, brødre, mer lys trenger vi. Blås i basunen på Sion; slå alarm på mitt hellige berg. Samle Herrens hærske, med helliggjorte hjerter, for å høre hva Herren vil si til sitt folk; for Han har gitt økt lys til alle som vil høre. La dem være bevæpnet og utrustet, og dra opp til striden — til Herrens hjelp mot de mektige. Gud selv vil stride for Israel. Hver løgnaktig tunge skal bringes til taushet. Englehender vil omstyrte de bedragerske planer som blir dannet. Satans festningsverk skal aldri seire. Seier skal følge den tredje engels budskap. Slik føreren for Herrens hær rev ned Jerikos murer, slik skal Herrens budholdende folk seire, og alle motstående krefter bli beseiret. La ingen sjel klage over Guds tjenere som er kommet til dem med et budskap sendt fra himmelen. Let ikke lenger etter feil hos dem og si: 'De er for bastante; de taler for sterkt.' De taler kanskje sterkt; men er det ikke nødvendig? Gud vil få tilhørernes ører til å dirre dersom de ikke vil akte på Hans røst eller Hans budskap. Han vil fordømme dem som setter seg opp mot Guds ord.»

«Satan har tatt i bruk alle mulige tiltak for at intet skal komme iblant oss som folk for å refse og irettesette oss og formane oss til å legge bort våre villfarelser. Men det finnes et folk som vil bære Guds ark. Noen vil gå ut fra iblant oss som ikke lenger vil bære arken. Men disse kan ikke reise murer for å hindre sannheten; for den vil gå videre og oppover til enden. Tidligere har Gud oppreist menn, og Han har fremdeles menn med muligheter som venter, beredt til å

gjøre Hans vilje—menn som vil bryte gjennom begrensninger som bare er som vegger kalket med dårlig mørtel. Når Gud legger Sin Ånd på menn, vil de arbeide. De vil forkynne Herrens ord; de vil løfte sin røst som en basun. Sannheten skal ikke svekkes eller miste sin kraft i deres hender. De vil vise folket dets overtredelser, og Jakobs hus dets synder.» Testimonies to Ministers, 409–411.

Å identifisere det sataniske symbolet «det daglige» som et symbol på Kristus er å prise «Kristus og denne verdens gud med samme åndedrag. Mens de bekjennelsesvis tar imot Kristus, omfavner de Barabbas, og ved sine handlinger sier de: 'Ikke denne mannen, men Barabbas.'» Sannhetene som i Millers drøm er fremstilt som «juveler», og som også grafisk er illustrert på de to hellige tavler, er det «store lys» som Miller fikk, og som adventismen har forkastet.

De gir seg ut for å prise Kristus med et satanisk symbol, og hevder at de står på Guds grunnvoll, når det i virkeligheten er en falsk grunnvoll som fører sterk villfarelse over alle som tar sitt standpunkt på den feilaktige læremessige bygning. Det er ikke noe nytt under solen, og det moderne Israel vandrer ganske enkelt i det gamle Israels profetiske fotspor.

«Én sak tynger min sjel: den store mangel på Guds kjærlighet, som er gått tapt gjennom vedvarende motstand mot lys og sannhet, og innflytelsen fra dem som har vært engasjert i aktivt arbeid, og som, stilt overfor bevis oppå bevis, har øvet en innflytelse for å motarbeide arbeidet med det budskap Gud har sendt. Jeg peker dem på den jødiske nasjon og spør: Må vi la våre brødre gå den samme vei i blind motstand, helt til nådetidens ende? Om noe folk noen gang trengte sanne og trofaste vektere, som ikke vil tie, som vil rope dag og natt og la advarslene Gud har gitt lyde, så er det syvendedagsadventistene. De som har hatt stort lys, velsignede anledninger, som, lik Kapernaum, er blitt opphøyd til himmelen når det gjelder privilegier – skal de ved å unnlate å gjøre bruk av dem bli overlatt til et mørke som svarer til storheten av det lys som er gitt?»

«Jeg ønsker å formane våre brødre som skal samles til Generalkonferansen, om å gi akt på budskapet som er gitt til laodikeerne. Hvilken tilstand av blindhet er ikke deres! Dette emnet er blitt brakt til deres oppmerksomhet gang på gang, men deres misnøye med deres åndelige tilstand har ikke vært dyp og smertefull nok til å virke reform. 'Du sier: Jeg er rik, jeg har overflod og mangler ingen ting; og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken.' Skylden for selvbedrag hviler over våre menigheter. Det religiøse liv hos mange er en løgn.» Manuscript Releases, bind 16, 106, 107.

«Kapernaum» var den byen som Jesus valgte som sin egen by.

«I Kapernaum tok Jesus opphald i mellomromma mellom reisene sine fram og tilbake, og byen vart kjend som «hans eigen by». Han låg ved breidda av Galileasjøen, og nær grensene til den vakre Gennesaret-sletta, om ikkje faktisk på henne.» Alfa og Omega, 252.

Kristus valgte Kapernaum slik han i gammel tid hadde valgt Jerusalem.

Og hans sønn vil jeg gi én stamme, for at David, min tjener, alltid kan ha en lampe for mitt åsyn i Jerusalem, den byen som jeg har utvalgt meg til å sette mitt navn der. 1 Kong 11,36.

Kristus utvalgte adventismen som sin by i 1844, og innen 1863 hadde adventismen gjenoppbygd byen «Jeriko», et symbol på laodikeisk bekvemmelighet og velstand. Som med det gamle Israel, slik også med det moderne Israel. Adventismen tror at de er borgerne i Guds særlige by, men de har forkastet det «store lys» som gir beviset på borgerskapet. Likesom Sjilo på Elis, Hofnis og Pinehas' tid, vil adventismen bli dømt etter det «store lys» de fikk anledning til å ta imot.

«Blant dem som bekjenner seg som Guds barn, er det vist så liten tålmodighet, så mange bitre ord er blitt talt, så mye fordømmelse er blitt uttalt mot dem som ikke er av vår tro. Mange har betraktet dem som tilhører andre kirker, som store syndere, mens Herren ikke ser på dem slik. De som ser slik på medlemmene av andre kirker, trenger å ydmyke seg under Guds mektige hånd. Dem de fordømmer, kan ha hatt bare lite lys, få anledninger og privilegier. Hvis de hadde hatt det lyset som mange av medlemmene i våre menigheter har hatt, kunne de ha gått fram med langt større fremgang og ha representert sin tro bedre for verden. Om dem som skryter av sitt lys, og likevel unnlater å vandre i det, sier Kristus: 'Men jeg sier eder: Det skal være mer tålelig for Tyrus og Sidon på dommens dag enn for eder. Og du, Kapernaum [Syvendedags Adventister, som har hatt stort lys], som er opphøyet like til himmelen [i privilegenes henseende], skal støtes ned i helvete; for dersom de mektige gjerninger som er gjort i deg, var blitt gjort i Sodoma, da var den blitt stående til denne dag. Men jeg sier eder at det skal være mer tålelig for Sodomas land på dommens dag enn for deg.' På den tid tok Jesus til orde og sa: 'Jeg priser deg, Fader, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for de vise og forstandige [i sin egen vurdering], og åpenbart det for umyndige.'»

«Og nå, fordi dere har gjort alle disse gjerninger, sier Herren, og jeg talte til dere, tidlig oppe og talende, men dere hørte ikke; og jeg kalte på dere, men dere svarte ikke; derfor vil jeg gjøre med dette hus, som er kalt med mitt navn, som dere setter deres lit til, og med det sted som jeg gav dere og deres fedre, slik jeg har gjort med Sjilo. Og jeg vil kaste dere bort fra mitt åsyn, slik jeg har kastet ut alle deres brødre, hele Efraims ætt.»

«Herren har opprettet institusjoner av stor betydning iblant oss, og de skal ledes, ikke slik verdslige institusjoner ledes, men etter Guds ordning. De skal forvaltes med et udelt blikk på hans ære, for at fortapte sjeler på alle måter må kunne bli frelst. Til Guds folk er Åndens vitnesbyrd kommet, og likevel har mange ikke tatt hensyn til irettesettelser, advarsler og råd.»

«Hør nå dette, du dårlige og uforstandige folk, som har øyne og ikke ser, som har ører og ikke hører: Frykter dere meg ikke? sier Herren. Skjelver dere ikke for mitt åsyn, jeg som har satt sanden til grense for havet, som en evig bestemmelse, så det ikke kan gå over den? Og om dets bølger velter seg, makter de det ikke; om de bruser, kan de likevel ikke gå over den. Men dette folk har et frafallent og gjenstridig hjerte; de er falt fra og gått bort. Heller ikke sier de i sitt hjerte: La oss nå frykte Herren vår Gud, han som gir regn, både det første og det sene, i sin tid; han bevarer for oss høstens fastsatte uker. Deres misgjerninger har vendt bort disse ting, og deres synder har holdt de gode ting tilbake fra dere.... De dømmer ikke den farløses sak, og likevel har de fremgang; og den fattiges rett dømmer de ikke. Skulle jeg ikke hjemsøke for disse ting? sier Herren. Skulle ikke min sjel hevne seg på et slikt folk som dette?»

«Skal Herren bli tvunget til å si: 'Be ikke du for dette folket, og opphev verken rop eller bønn for dem, og gå heller ikke i forbønn til meg; for jeg vil ikke høre deg'? 'Derfor er regnbygene

blitt holdt tilbake, og det har ikke vært noe seinregn Vil du ikke fra denne tid rope til meg: Min far, du er min ungdoms veileder?» Review and Herald, 1. august 1893.

Vi vil fortsette vår behandling av det «store lys» som ble gitt William Miller over Åpenbaringsboken i neste artikkel.

«Da Kristus kom til verden for å være et eksempel på sann religion og for å opphøye de prinsipper som burde styre menneskers hjerter og handlinger, hadde usannheten fått et så dypt grep om dem som hadde hatt så stort lys, at de ikke lenger fattet lyset og ikke hadde noen tilbøyelighet til å oppgi tradisjon for sannhet. De forkastet den himmelske Lærer, de korsfestet herlighetens Herre, for at de kunne beholde sine egne skikker og påfunn. Nøyaktig den samme ånd kommer til uttrykk i verden i dag. Mennesker er uvillige til å granske sannheten, for at deres tradisjoner ikke skal bli forstyrret og en ny tingenes orden bli innført. I menneskeheten finnes det en stadig tilbøyelighet til å fare vill, og mennesker er av naturen tilbøyelige til å opphøye menneskelige tanker og kunnskap høyt, mens det guddommelige og evige verken blir erkjent eller verdsatt.» Counsels on Sabbath School Work, 47.